

Sygn. akt IV K 510/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie IV Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Aleksandra Rodenko

Protokolant: Aleksandra Kopiał

w obecności Prokuratora: nie stawił się, zawiadomiony prawidłowo

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 15 czerwca 2016r.

sprawy **P. P.**

syna T. i J. z d. M.

ur. (...) w W.

oskarżonego o to, że:

w dniu 29 października 2014r. na skrzyżowaniu ulic: W. (...) i W. w W. nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym określone w art. 26 ust. 1 Prawo o Ruchu Drogowym powodując nieumyślnie wypadek drogowy w ten sposób, iż kierując samochodem marki F. (...) o nr rej. (...) i zbliżając się do oznakowanego przejścia dla pieszych nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa pieszej A. K., przekraczającej jezdnię po przejściu dla pieszych ze strony prawej na lewą stosunku do kierunku poruszania się pojazdu, w wyniku czego potrącił ją, powodując nieumyślnie u w/w pokrzywdzonej obrażenia ciała w postaci skręcenia stawu kolanowego lewego, uszkodzenia łękotki przyśrodkowej i więzadła pobocznego piszczelowego, urazu głowy, który spowodowały naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia trwający dłużej niż siedem dni w rozumieniu art. 157 § 1 k.k.,

tj. o czyn z art. 177 § 1 k.k.

orzeka:

I. na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k., art. 67 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. postępowanie karne wobec oskarżonego **P. P.** warunkowo umarza na okres 1 (jednego) roku tytułem próby;

II. na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzeka od oskarżonego na rzecz A. K. nawiązkę w wysokości 4000 zł (cztery tysiące złotych);

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 260 zł (dwustu sześćdziesięciu złotych) tytułem zwrotu kosztów sądowych, w tym kwotę 100zł (stu złotych) tytułem opłaty.

Sygn. akt IV K 510/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego w sprawie Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 października 2014 r. około godz. 8:20 w W., kierujący pojazdem marki F. (...) o nr rej. (...) P. P. poruszał się ul. (...), a następnie będąc się na skrzyżowaniu z ul. (...) dokonał manewru skrętu w lewo w kierunku ulicy (...), mimo tego, że skrzyżowaniu był ustawiony znak nakaz skrętu w prawo. W tym samym czasie A. K. wraz z koleżanką A. Ż. zbliżały się do oznakowanego znakami pionowymi i poziomymi przejścia dla pieszych na ul. (...), w momencie, gdy kobiety dochodziły do środka przejścia nagle z lewej strony na przejściu dla pieszych pojawił się samochód marki F. (...) o nr rej. (...), który zaczął przechodzącą przez jezdnię A. K. na wysokości lewego kolana, co spowodowało, że A. K. upadła na jezdnię, uprzednio uderzając głową w lusterko samochodu.

A. K. została zabrana przez karetkę pogotowia do Szpitala (...), w celu wykonania badań.

A. K. doznała obrażeń ciała w postaci skręcenia stawu kolanowego lewego, uszkodzenia łąkotki przyśrodkowej i wiązadła pobocznego piszczelowego, urazu głowy. Pokrzywdzonej wykonano artroskopię kolana.

Uczestnicy wypadku drogowego zostali poddani badaniu elektronicznym urządzeniem pomiarowym A.-Sensor, w celu ustalenia zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, z wynikiem negatywnym.

P. P. jest osobą niekaraną.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

pisma A. K. (k. 2), szkicu miejsca zdarzenia drogowego (k.6), protokołu oględzin pojazdu (k.8-9), protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym (k.10-11), zeznań świadka A. K. (k.13-14), dokumentacji medycznej dot. A. K. (16-17), karty wypadku (k. 18-18a), opinii sądowno-lekarskiej (k.20), zeznań świadka A. Ż. (k.22-23), zeznań świadka P. A. (k.24-25), wyjaśnień oskarżonego P. P. (k.29-31), danych o karalności (k. 94).

Oskarżony w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełniania zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że nie kwestionuje istnienia samego zdarzenia, ruszał po chwilowym zatrzymaniu pojazdu, w celu upewnienia się jaka jest sytuacja na drodze na którą miał wjechać. Wskazał, że poruszał się z prędkością około 20 km/h, warunki pogodowe – silne świecące słońce – spowodowało chwilowe oślepienie, a następnie usłyszał dobiegający z prawej strony pojazdu hałas, spojrzawszy we wsteczne lusterko i zobaczył dwie kobiety, z czego jedna siedziała na chodniku w związku z czym niezwłocznie zjechał na pobocze i podszedł do ww. kobiet i zapytał, czy nie potrzebują pomocy. Następnie zrelacjonował, że w tym czasie zatrzymał się również kierowca innego pojazdu, który zaoferował pomoc i zadzwonił po pomoc, natomiast on po rozmowie z A. K. przestawił swój samochód w miejsce, gdzie stały kobiety, aby A. K. mogła wsiąść do jego samochodu i odciążyć nogę do czasu przyjazdu pogotowia.

W dalszej części swoich wyjaśnień P. P. stwierdził, że według niego piesza także mogła przyczynić się do zaistnienia tego zdarzenia, z uwagi na to, że weszła w bok jego samochodu w momencie kiedy on już był na przejściu dla pieszych i uderzenie było w bok jego auta, a wnioskuje tak na podstawie huków spowodowanego gwałtownym złożeniem bocznego prawego lusterka w momencie zderzenia, nadto stwierdził, że brak jest uszkodzeń z przodu jego pojazdu, poza otarciem brudu, oraz nadmienił, że do czasu przyjazdu karetki pogotowia cały czas był przy A. K., rozmawiał z nią.

Kontynuując wyjaśnił, że po pewnym czasie od zdarzenia uzyskał informację, że A. K. nie doznała poważniejszych obrażeń ciała, dodał, że został ukarany mandatem karnym, który niezwłocznie opłacił.

P. P. wyraził żal z powodu zaistniałego, stwierdził, że jest mu bardzo przykro z powodu, że A. K. doznała obrażeń ciała.

Na koniec wyjaśnił, że do dnia przedmiotowego zdarzenie nigdy nie spowodował wypadku drogowego, nie posiada punktów karnych w ruchu drogowym, jest osoba posiadającą prawo jazdy od 28 lat, ponadto jest osobą nigdy nie karaną i wiąże dalszą karierę zawodową z wykonywaniem zawodu, w którym niezbędna jest niekaralność w związku z czym składa wniosek o warunkowe umorzenie postępowania karnego.

Sąd zważył co następuje:

Zeznania świadków A. K. oraz A. Ż. Sąd uznał za wiarygodne w całej rozciągłości nie znajdując powodów aby podważyć ich wiarygodność, albowiem są one logiczne, spójne i zgodne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, a ponadto nie istnieją podstawy, dla których ww. świadkowie niemieliby bezpodstawnie obciążać oskarżonego. Z ich zeznań jednoznacznie wynika, że oskarżony dokonał niezgodnego z przepisami ruchu drogowego manewru skrętu w lewo oraz, że przejeżdżając przez pasy potrącił będącą już na jezdni A. K..

Sąd podobnie potraktował zeznania świadka P. A., który potwierdził, że w dniu 29 października 2014 r. zauważył, że samochód marki F. (...) potrącił kobietę, która przechodziła przez przejście dla pieszych. Jednocześnie z całą pewnością potwierdził, że potrącenie kobiety miało miejsce na przejściu dla pieszych. W ocenie Sądu relacja ww. świadka jest jasna, rzeczowa i logiczna, a także koresponduje z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Relację złożoną przez P. P. Sąd uwzględnił w zakresie w jakim oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Powyższe koresponduje bowiem ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, a zwłaszcza z wiarygodnymi zeznaniami A. K., A. Ż. oraz P. A..

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie w jakim podnosił, iż pokrzywdzona A. K. mogła przyczynić się do zaistniałego zdarzenia uwagi na to, że weszła w bok jego samochodu w momencie kiedy on już był na przejściu dla pieszych albowiem te depozycje są sprzeczne, z wyjaśnieniami świadka A. Ż. która zeznała, że w momencie potrącenie zbliżyła się do środka przejścia dla pieszych, nadto świadek A. wskazał, że potrącenie miało miejsce na pasach, podczas przechodzenia przez nie. W ocenie Sądu oskarżony starał się zdarzenie przedstawić w jak najkorzystniejszym dla siebie świetle i jego relacja we wskazanym zakresie stanowi przyjętą linię obrony.

Sąd nie zakwestionował również treści opinii sądowo – lekarskiej, sporządzonej przez biegłego sądowego z zakresu chirurgii ogólnej, J. M.. Biegły dokonał analizy obrażeń odniesionych przez pokrzywdzoną oraz ocenił, czy obrażenia te mogły powstać w okolicznościach przez ww. wskazanych, a nadto czy powodowały one naruszenie czynności narządu ciała powyżej siedmiu dni, o których mowa w art. 157 § 1 k.k. (co niezwykle istotne było dla ustalenia, czy w zaistniałym stanie faktycznym możliwe jest uczynienie oskarżonej zarzutu popełnienia czynu z art. 177 § 1 k.k.). Opinia ta, w ocenie sądu, w całości zasługuje na wiarę, albowiem została sporządzona przez osobę kompetentną, a zawarte w niej wnioski są logiczne i prawidłowe. Brak jest zatem podstaw do kwestionowania jej wiarygodności.

Analiza stanu faktycznego ustalonego w sprawie pozwoliła na przyjęcie w stopniu nie budzącym wątpliwości, że oskarżony P. P. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona występku określonego w art. 177 § 1 k.k. w myśl którego, odpowiedzialności karnej podlega ten, kto naruszając, choćby nieumyślnie, zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, powoduje nieumyślnie wypadek, w którym inna osoba odniosła obrażenia ciała określone w art. 157 § 1 k.k.

Wskazać w tym miejscu należy, iż przez zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym powinno się rozumieć ujęte w odpowiednich przepisach zasady określające sposób korzystania z ruchu; a więc zarówno reguły zawarte w przepisach określających porządek poruszania się na szlakach komunikacyjnych i zachowanie się w typowych dla ruchu sytuacjach lub wyrażone przez przyjęte oznakowanie, oświetlenie i sygnalizację, a nadto reguły nieskodyfikowane w sposób szczegółowy, a wynikające z wyżej wymienionych przepisów oraz istoty bezpieczeństwa w ruchu, które muszą znaleźć zastosowanie wszędzie tam, gdzie nie ma sprecyzowanego przepisu (tak: Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 28 lutego 1975 r., V KZP 2/74, OSNKW 1975, nr 3-4, poz. 33). Zasady te mają na celu przede wszystkim minimalizowanie stopnia niebezpieczeństwa związanego z uczestnictwem w ruchu drogowym, co nie oznacza, że eliminują go całkowicie. Nie zawsze określają zachowanie kierowcy w sposób ścisły, ich przestrzeganie oceniane jest zawsze przez pryzmat konkretnych okoliczności (wyroki SN: z dnia 11 marca 2003 r., III KKN 202/01, LEX nr 77005; z dnia 5 stycznia 2000 r., II KKN 419/97, Prok. i Pr.-wkł. 2000, nr 6, poz. 4).

W tym miejscu zwrócić uwagę należy na art. 26 ustawy Prawo o ruchu drogowym, który stanowi, że kierujący pojazdem który zbliża się do przejścia dla pieszych, jest obowiązany zachować szczególną ostrożność i ustąpić pierwszeństwa pieszemu znajdującemu się na przejściu. Nadto w myśl art. 19 cyt. Ustawy kierujący pojazdem winien jechać z prędkością zapewniającą panowanie nad pojazdem, z uwzględnieniem warunków, w jakich ruch się odbywa, a w szczególności: rzeźby terenu, stanu i widoczności drogi, warunków atmosferycznych i natężenia ruchu.

Mając to na uwadze Sąd przyjął, że P. P. dopuścił się nieumyślnego przestępstwa z art. 177 § 1 k.k., gdyż w sposób nieumyślny naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, powodując wypadek w którym A. K. na skutek potrącenia na pasach doznała skręcenia stawu kolanowego lewego, uszkodzenia łąkotki przyśrodkowej i więzadła pobocznego piszczelowego, urazu głowy, które zgodnie z opinią biegłego spowodowały naruszenie czynności narządów jej ciała i rozstrój zdrowia na okres powyżej dni siedmiu, w rozumieniu art. 157 § 1 k.k.

Mając na uwadze okoliczności niniejszej sprawy, Sąd uznając, że zostały spełnione przesłanki określone w art. 66 § 1 k.k. - a w szczególności, zaś że wina i społeczna szkodliwość czynu zarzucanego oskarżonego nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanego jak dotąd za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie on przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa – zastosował wobec P. P. środek probacyjny w postaci warunkowego umorzenia postępowania karnego na okres 1 roku tytułem próby.

Zdaniem Sądu w przedmiotowej sprawie spełnione zostały zarówno ogólne przesłanki warunkowego umorzenia postępowania opisane w art. 66 § 1 k.k., jak i przesłanka z art. 66 § 2 k.k. Czyn zarzucony oskarżonemu zagrożony jest karą pozbawienia wolności do lat 3. Przestępstwo przez niego popełnione, godzące w dobro jakim jest bezpieczeństwo w komunikacji, jest co do zasady szkodliwe społecznie. Jednakże w okolicznościach niniejszej sprawy, gdy zważy się, że pokrzywdzona doznała jedynie średniego uszczerbku na zdrowiu, o którym mowa w art. 157 § 1 k.k., a nadto że warunki pogodowe w dniu zdarzenia w postaci silnie świecącego słońca niewątpliwie ograniczały prawidłowość obserwacji przedpola jazdy nie można przyjąć, żeby zachowanie oskarżonego było czynem szczególnie zawinionym i szkodliwym społecznie.

Oskarżony P. P. jest żonaty, ma dwoje dzieci, w tym jedno 13 letnie na utrzymaniu. Posiada wykształcenie średnie techniczne, od 28 lat posiada prawo jazdy. Nie był nigdy karany oraz nie utrudniał swoim zachowaniem postępowania karnego, stawał się w Sądzie, pomimo iż uczestnictwo na posiedzeniu było jej prawem, nie zaś obowiązkiem. O.-ny przestrzegał jak dotąd porządku prawnego, należy zatem przyjąć, iż czyn którego się dopuścił miał charakter incydentalny. W ocenie Sądu nie zachodzi też ryzyko, że oskarżony popełni podobny czyn w przyszłości. Fakt, iż oskarżonemu postawiono zarzut popełnienia przestępstwa oraz skierowano przeciwko niemu wniosek do sądu, stanowił dla dotychczas niekaranego P. P. wystarczającą dolegliwość psychiczną.

Nadto, w toku postępowania oskarżony wyraził swój żal z powodu zaistniałej sytuacji.

Sąd, celem umocnienia oskarżonego w postawie zmierzającej ku temu by więcej nie popełnił on żadnego przestępstwa, jak również celem zwiększenia kontroli nad oskarżonym i ukazania nieopłacalności popełnienia czynu zabronionego, z uwagi na możliwość podjęcia postępowania warunkowo umorzonego, ustalił w stosunku do niego okres próby w wymiarze 1 roku.

Nałożenie na sprawcę obowiązku zapłaty nawiazki w ramach warunkowego umorzenia postępowania następuje według ogólnych zasad orzekania określonych w art. 56 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia wejścia ustawy z dnia 23 września 2013 r. o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw. Ustalając wysokość kwoty, którą oskarżony powinien uiścić na rzecz pokrzywdzonej, Sąd wziął pod uwagę stopień społecznej szkodliwości, okoliczności popełnienia przestępstwa i wszystkie okoliczności związane ze stanem zdrowia pokrzywdzonej. Zdaniem sądu, żądanie nawiazki w wysokości 10.000 złotych przez pokrzywdzoną jest znacznie wygórowane. Patrząc na następstwa czynu dla stanu zdrowia pokrzywdzonej, również dla poczucia jej bezpieczeństwa, a także przez pryzmat okoliczności

związanych ze stopniem winy oskarżonego, w ocenie sądu, adekwatną kwotą nawiązki jest kwota 4.000 złotych, która zrekompensuje choć w niewielkiej części negatywne konsekwencje tego zdarzenia. Mając na uwadze, iż pokrzywdzona doznała obrażeń wymagających leczenia w warunkach szpitalnych - czego skutki odczuwa do dnia dzisiejszego - Sąd uznał, że kwota pieniężna przyznana jej w określonej przez Sąd wysokości, będzie adekwatna. Ponadto uzasadnione jest przekonanie Sądu, że oskarżony będzie w stanie sprostać nałożonemu na niego obowiązkowi.

Sąd rozpatrując niniejszą sprawę w zakresie rozstrzygnięcia z pkt I i II wyroku zastosował przepisy w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 23 września 2013 r. o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw jako względniejsze dla sprawcy zgodnie z art. 4 § 1 k.k.

O kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 627 k.p.k., uznając, iż nie ma podstaw do zwolnienia oskarżonego od obowiązku ich uiszczenia. O opłacie Sąd orzekł stosownie do dyspozycji art. 7 Ustawy o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 ze zm.).